

Р Е Ш Е Н И Е №172

гр. Перник, 29 ноември, 2012 год.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, в открито съдебно заседание на деветнадесети ноември две хиляди и дванадесета година в състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при секретаря Е.В.***, като разгледа докладваното от съдията административно дело № 342 по описа за 2012 година на Административен съд - Перник, за да се произнесе, взе предвид следното :

Производството е по чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 83, ал. 6 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОВВВПИ).

Образувано е по жалба на П.М.П.,*** срещу отказ № 529/10.IX.2012г. на Началник на Първо Районно полицейско управление към Областна дирекция на МВР гр.Перник за издаване на разрешение за носене и съхранение на късо огнестрелно оръжие. С оспорения административен акт е разпоредено и отнемане на издаденото разрешение серия "РК" № 0335031, както и изземване на притежаваното от жалбоподателя огнестрелно оръжие и боеприпаси за него.

С жалбата се иска отмяна на оспорения административен акт като незаконосъобразен и неправилен. Основните доводи са, че според жалбоподателя, оръжието е нужно за самоохрана и самоотбрана. В тази връзка се ангажират писмени и гласни доказателства в подкрепа на жалбата. Искане се отмяна и на последващо решение, на директора на ОДМВР Перник, с което е потвърден оспорвания отказ.

Ответникът по жалбата - Началник на Първо Районно полицейско управление към Областна дирекция на МВР гр. Перник излага доводи за неоснователност на жалбата. Мотивира липсата на предпоставки за издаване на разрешение за носене и съхранение на късо огнестрелно оръжие. Разрешението е поискано за самоохрана, но според административния орган не са ангажирани доказателства за такава необходимост. Издаденото предходно разрешение е със изтекъл срок, а правата по него се погасяват. В административното производство по издаване на последващо разрешение следва да се доказва отново и самостоятелно необходимостта от носене и съхранение на късо огнестрелно оръжие.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, становищата на страните и проверка на оспорвания административен акт по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срок и е процесуално допустима, разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Според разпоредбата на чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОВВВПИ разрешението не се издава на лице, което няма основателна причина - самоотбрана, ловни цели, спортни цели, културни цели, колекциониране, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение.

Анализът на посочения текст от закона налагат извод, че съответното физическо лице, което иска издаване на разрешение за придобиване, съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси, трябва в писмен вид да изложи конкретни факти и обстоятелства, които да обосновават несъмнен извод, че неговите или на членове на семейството му, живот, здраве и имущество са персонално застрашени по начин, който да изисква тяхната охрана и отбрана посредством огнестрелно оръжие и необходимите за ползването му боеприпаси. Наличието на такава нужда е възведена от законодателя като необходима предпоставка, за да се разреши на физическото лице придобиването и притежанието на огнестрелно оръжие и боеприпаси.

Следователно, издаването на законосъобразен индивидуален административен акт в случая включва освен констатирането на обстоятелствата, за установяването на които цитираната разпоредба изисква съответния, надлежно издаден официален писмен документ, и обсъждането на въпроса за наличието или липсата на необходимост от самоохрана. За да се обоснове нужда в тази насока, не е необходимо да съществува конкретно застрашаване или опасността да е реална и постоянна, а е достатъчно съществуването на потенциална опасност, която да застрашава конкретната личност, нейни близки хора или нейно имущество. В тази връзка, извод за потенциална опасност може да бъде направен при наличие на заявени и надлежно установени факти, поставили в състояние на заплаха личността или имуществото на лицето или на негови близки хора.

Безспорно в случая се установява, че са били представени всички изискуеми от закона документи, от формалната страна на производството пред административния орган, но последният е постановил отказ за издаване на разрешението за носене и употреба на късо огнестрелно оръжие поради недоказана необходимост от страна на заявителя и при установена от закона доказателствена тежест за него.

Според направеното от жалбоподателя искане, оръжието му е необходимо за самоохрана и самоотбрана във връзка с осъществяваната от него професионална дейност по трудов договор, като "кантонер" на НКЖИ В тази връзка съдът изцяло кредитира показанията на св. С.***, които установяват, че условията на работа не са особено привлекателни, ноторно известен факт е, че системно се извършват кражби от жп композиции, превозващи метални отпадъци от организирани ромски групи, както и не подлежат на съмнения споменатите от свидетеля нападения върху жп служители при такива престъпни набези. В този смисъл съдът приема свидетелските показания, и в частта, че се крадат части от релси и други жп съоръжения, но същите не дават основание да се приеме, че именно за жалбоподателя съществува потенциална опасност за живота му или телесната му неприкосновеност. Така изложените съображения не оборват изводите на административния орган за липсата на причина, обуславяща издаването на заявления от жалбоподателя акт.

На следващо място, обосновка за основателността на направеното искане за издаване на разрешение за придобиване на оръжие не се подкрепя от доказателства, даващи индикация, че за жалбоподателя съществува опасност, която да налага осъществяване на дейност от самия него по самоотбраната му. Следователно, при липсата на обстоятелства, обуславящи издаването на заявления от жалбоподателя административен акт, постановеният отказ е направен в съответствие с материалния закон. Снабдяването с разрешението за носене и употреба на огнестрелно оръжие в хипотезата на чл. 6, ал. 3, т. 1 ЗОБВВПИ (за самоотбрана) е крайна мярка за опазване на личностно значими

блага, поради което в законодателството е установен разрешителен режим. При прилагането му към всеки конкретен случай следва да бъде доказана по категоричен начин нуждата от използването на тази мярка. Доказването на необходимостта от притежаването, носенето и съхранението на огнестрелно оръжие за някоя от изрично изброените в закона цели е задължителен елемент от фактическия състав по разрешаване на дейност по ЗОБВВПИ. В случаите на издаване на разрешение законът е възложил в тежест на заявителя да обоснове искането си, като представи съответните доказателства в зависимост от конкретното основание, посочено от него, от които да е видно, че действително е налице основателна причина за придобиване на огнестрелно оръжие. Ето защо, като издаден от компетентен орган, в изискуемата от закона форма, без противоречие с материалноправни разпоредби, в съответствие с целта на закона и при отсъствието на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, оспореният отказ се явява законосъобразен, а жалбата против него е неоснователна и като такава ще следва да се остави без уважение. В случая административният орган е мотивирал отказа си да издаде разрешение, като е изложил съображения за липсата на доказателства, установяващи основателна причина, която по несъмнен начин да обосновава издаването на разрешение от страна на молителя за придобиване на оръжие.

Основателните причини са изброени от законодателя и освен това тези причини следва по несъмнен начин да обосновават издаването на разрешение. Те следва да се обосноват от лицето, направило искането и се преценяват за всеки отделен случай. Изтъкнатите от жалбоподателя обстоятелства, не сочат на нужда, съобразно установената съдебна практика в приложението на разпоредбата на чл. 58, ал. 1 т. 10 от закона, от носенето на оръжие за самоотбрана като физическо лице. Такива доказателства са представени пред адм. орган, но не са актуални – съдебното решение на ВАС не поражда задължения нито за съда нито за адм. орган, предвид променената съдебна практика от влизане в сила на ЗОБВВПИ, а удостоверението от транспортна полиция е издавано пред 7 години, явно за да послужи по предходно съдебно производство. Посочените мотиви в заявлението за издаване на исканото разрешение, а и изложените в жалбата съображения не сочат и съществуването на вероятна опасност, по смисъла на закона, а не в житейски трактат, както е формулирана жалбата, по отношение на търсената самоотбрана. Административният орган не е задължен да издирва обстоятелствата, установяващи потенциалната необходимост на заявителя от носене и съхранение на огнестрелно оръжие. Изложеното налага извода, че при всички случаи на първоначално/следващо издаване на разрешително, в тежест на заявителя е да докаже основателността на искането си. Оспорената заповед е постановена при наличие на материалноправните предпоставки, визирани в разпоредбата на чл. 58, ал. 1 от ЗОБВВПИ.

Соченото от жалбоподателя твърдение, че притежаването на оръжие се налага за самоотбрана, не обосновава основателност от издаване на такова разрешение. Твърденията в заявлението не се подкрепят от ангажираните по административната преписка доказателства - нуждата от самоотбрана не е установена, тъй като липсват доказателства за конкретни посегателства против личността, както и такива, свързани с осъществяваната от него професионална дейност. Друго, ако действително зад такава дейност се крие реална опасност от посегателства, съдът приема, че в тежест на работодателя се поставя задължението да осигури безопасни условия на труд, като организира охраната

на персонала. Предотвратяването на потенциални посегателства върху личността и имуществото не може да мотивира издаване на разрешение за оръжие. Заплахата от действия с такъв характер съществува хипотетично за всеки гражданин и разширяването на тълкуването на необходимостта като предотвратяване на бъдещи вероятни, но несигурни събития би довело до издаване на разрешение практически на всеки и би обезсмислило необходимостта като критерий, въведен в закона за установяване на основателността на искането за осъществяване на дейностите с огнестрелно оръжие. Дали съществува потенциална опасност за който и да е и дали съществуването ѝ трябва да се доказва, доводът на съда е, че за всеки и по всяко време съществува потенциална опасност от посегателства, а дали на такава опасност следва да се отдава правна приложимост е въпрос на законодателно тълкуване, което не може да се оправдае само за това, че е предвидено като словесна форма.

Във връзка с изложеното, съдът намира, че жалбата следва да се отхвърли като неоснователна. Следва да се уважи искането на процесуалния представител на ответника по жалбата за присъждане на деловодни разноски в размер на юрисконсултско възнаграждение – 150 лева.

Предвид изложеното, съдът

Р Е Ш И

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П.М.П. *** против отказ рег. № 529/2012 на Началник на Първо РУП Перник, потвърден с решение № 16928 на директора на ОДМВР Перник.

ОСЪЖДА П.М.П. *** да заплати на ОДМВР Перник сумата 150 лева деловодни разноски.

Решението може да се обжалва пред ВАС с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните.

Съдия:/п/